

SİYASETÇİLER BİRER KAHRAMANDIR AMA...(II)

Yerel Siyaset Dergisinin Şubat Sayısında yayınlanan yazımızda "Acaba; toplumu kendi doğruları doğrultusunda şekillendirmek isteyen merkezi yapı, yöre insanların kendi aralarından seçilen yerel siyasetçilere ve kendilerine yakın coğrafyada kurulan yerel idarelere karşı güvensizliğini sağlamak ve bu sayede "kendisinden beklenti içerisinde" olmasını temin etmek ve kendisinden vermek karşılığında da yerelin kendisinden bazı fedakarlıkları yapmasını mı sağlamak istemiştir?" diyerek bir endişemizi ve "siyasetçilere ve siyasi kurumlara olan sevgimiz ve tepkimizde itidal içerisinde olmamız gerekmektedir. Daha fazla hürriyet ve daha sağlıklı bir demokrasi için başbakanların yakasına yapışmamız, ıslık ve alkışlarla eylem yapmamız sonucunda antidemokratik zihniyetlerin nasıl da güçlendiğini ve eleştirdiğimiz demokrasiye bile bizi hasret bıraktıklarını yaşayarak öğrendik. Unutmayalım ki gün gelir de demokrasi alkışlar içerisinde yok olur." diyerek de düşüncelerimizi dile getirmiştik.

Bu yazımızda aynı konuyu bir başka açıdan değerlendirmek istiyor ve şu soruyu soruyoruz: Acaba, dar günlerde demokrasiye bile feda etmeyi bile göze aldığımız kurtarıcıların gelmesi arzumuz ve ardından yaşananlar gerçekten bizler için yararlı sonuçlar doğurmuş mudur? Bu sorunun hukuki, siyasi, sosyal yönünü değil sadece ekonomik yönünü bile irdeleyecek olursak karşımıza nasıl bir tablo çıkacaktır?

Prof. Dr. Muhammed Akdiş'in "Siyasi Krizler Ve Ekonomik Maliyetleri" isimli makalesinde yer alan bilgiler çok çarpıcıdır. Bu makalede yer alan tabloya göre ihtilal dönemleri öncesi ve sonrasında garı safi milli hasıla ve kişi başı milli gelir değişimleri şu şekildedir:

Türkiye Ekonomisinde Siyasi Kriz Öncesi ve Sonrası Dönemlere Ait Bazı Ekonomik (1)

Yıllar	GSMH (Milyar \$)	Fert Başına GSMH (\$)
1949	3,2	158,5
1950	3,4	166,5
1951	4,1	194,3
1959	15,5	584,1
1960	9,8	358,7
1961	5,4	194,3
1970	19,0	539,0
1971	17,2	476,0

1972	21,9	592,0
1979	81,6	1877,0
1980	68,3	1540,3
1981	56,4	1570,0
1996	184,6	2928,0
1997	191,1	3079,0
1998	204,7	3255,0
1999	186,9	2879,0
2000	201,3	2948,0
2001	148,2	2160,0
2002	165,6	2400,0

Tabloda net biçimde görülmektedir ki, her ihtilal veya siyasi kriz sonrası ülke insanımız hızlı bir şekilde fakirleşme yaşamaktadır. Örneğin, 1979 yılında 81.6 milyar Dolar olan milli gelirimiz, ihtilalle beraber ilk yıl (1980) 68.3 ve ertesi yıl da 56.4 milyar Dolara düşmüştür. En son yaşadığımız "Post Modern Darbe" de ülkemiz insanına çok pahalıya mal olmuştur. Önceki ihtilallerden farklı olan ve uzun bir sıcak süreçte gerçekleşen bu ihtilal ile 1998 yılında 204.7 milyar dolar olan milli gelir 1999 yılında 186.9, 2000 yılında 201.3, 2001 yılında 148.2 milyar Dolara inmiştir. Eğer milli gelir 1999 yılındaki rakamla sabit kaldığı kabul edilirse, takip eden üç yılda ülkenin kaybının 77.7 milyar Dolar olduğu görülmektedir. 2002 yılı da dahil edilecek olursa fatura 116.8 milyar Dolara çıkmaktadır.

Tablo gerçekten çok ürkütücü. Siyasi krizlerin ülkemize maliyetlerine bakıldığında insanın yüreğinin sızlamaması mümkün değildir.

Bu tabloyu ortaya koyarken amacımız yönetimlerin yanlışları karşısında halkın suskun kalmasına talep etmek değildir elbette. Böyle bir talepte bulunmak ne insanlığa, ne hukuka ne de demokrasi anlayışına uyar. Ama, sadece kısır çekişmeler, partizanlık, demagoji üzerine siyaset yapmanın, sivil yaşamdan uzaklaşmayı kabul etmenin ne anlama geldiğini de görmemiz gerekmektedir.

UNDP İcra Direktörü Mark Malloch Brown'un şu ifadeleri bizce çok önemlidir. Diyor ki; "1980'li yıllardan bu yana kalkınma politikaları çoğunlukla ekonomi ve piyasa sektörüne yoğunlaşmıştır. Bunlar önemlidir. Ama bu dönemden çıkarılan asıl ders; siyasetin, insanların kendi hayatlarına yön verirken oynadığı önemli rolün görmezden gelinmemesi gerektiğidir. Siyasi kalkınma, insani gelişmenin unutulmuş yüzü olmuştur."(2) Brown'un dikkat çektiği siyasi kalkınma, toplumların demokratikleşme bilincinin ve demokratik kurumların gelişmesi ve hukuk devletinin işlerliğidir. Bir ülkede siyasal yaşam gelişmemiş ise o ülkenin sürdürülebilir kalkınmayı sağlaması mümkün olmadığı gibi, mevcut

kalkınması da toplumun geniş kesimlerine refah sunmaktan çok dar bir kesimin zengin, büyük çoğunlukların ise fakir kalmasına yol açacaktır. Demokrasinin gelişmesi ise, yerel demokrasinin gelişmesi ile paraleldir. Dolayısıyla bir ülkede kamu idaresi merkezi ağırlıklı bir yapıda ise o ülkede demokrasinin gelişmesi, dolayısıyla siyasal kalkınmanın sağlanması mümkün olmayacağı için, uzun vadede toplumun ödeyeceği bedel de yüksek olacaktır.

Yerel yönetimlerin yetkilerini kısmanın, onlara olan güveni sarsmanın ülkemiz ve toplumumuz için orta ve uzun vadede fayda sağlamayacağı, aksine ciddi sorunları beraberinde getireceği açıktır. Bu sebeple, politika yapıcılarımızın yerel siyasete ve yerel yönetimlere bakışı uzun yıllara dayalı alışkanlıklardan uzaklaşmalıdır.

Bütün bu anlattıklarımızın bir de yerel siyasetçiler boyutu bulunmaktadır. Yerel siyasetçiler de, üzerlerine düşen sorumluluğun bilincinde olarak, ülke ve toplum menfaatini odak almalı, kısır çekişmelere, günü birlik beklentilere beldelerimizi ve belde halkımızı feda etmemelidir.

Yazımızın başında belirttiğimiz gibi "siyasetçiler birer kahramandır ama" toplum için, toplum adına, toplumla beraber hareket edebilme ferasetini gösterebildikleri müddetçe.

Kaynakça

1-AKDİŞ, Muhammed, Prof. Dr., <http://makdis.pamukkale.edu.tr/kriz.htm>

2-http://www.undp.org.tr/docs/hdr2002_democraticwave.doc